

Για όλους εκείνους τους δυνατούς και ενίοτε βασανιστικούς έρωτες...

Κατέβηκε τα σκαλιά του διαμερίσματος, αυτού του διαμερίσματος που έναν ολόκληρο χρόνο τώρα έκλεινε μέσα του τα όνειρα, τους φόβους και της ανησυχίας της· όλα αυτά που αποζητούσε με πάθος και λαχτάρα αλλά και όλα εκείνα που κάθε φορά που περνούσαν από το μυαλό της ένιωθε σαν κάποιος να της σχίζει την καρδιά. Είχε κουραστεί περιμένοντας και ελπίζοντας πως κάτι θα άλλαζε επιτέλους, σήμερα, αύριο. Κάθε φορά τα ίδια έλεγε, κάθε φορά έπεφτε έξω, γιατί εκείνος ήξερε καλά πώς να τη γειώνει συναισθηματικά· με ένα βλέμμα του, με μια του κουβέντα κι έτσι αυτή γύριζε ξανά στην αμφιβολία κι η ψυχή της γέμιζε με θλίψη και πολλά αναπάντητα ερωτήματα που μαζεύονταν και την έπνιγαν. Σήμερα, αύριο, δε μπορεί κάτι θα γινόταν, κάτι θα άλλαζε. Ας μην έχανε το κουράγιο της, εξάλλου της έλεγε συνέχεια πόσο την αγαπάει, πόσο θέλει να τελειώσει γρήγορα αυτή η ιστορία και να είναι μαζί χωρίς να φοβούνται τίποτα, ελεύθεροι και ευτυχισμένοι. Τον άκουγε συνεχώς να τη διαβεβαιώνει πως το διαζύγιο ήταν θέμα χρόνου. Θέμα χρόνου, από εκεί πιανόταν συνέχεια και έτρεφε τον εαυτό με απατηλές ελπίδες. Έκλεισε πίσω της την εξώπορτα και ακούμπησε εξουθενωμένη στον τοίχο, η ψυχολογία της ρημαγμένη, οι αντοχές της μηδαμινές. Έκλεισε τα μάτια της και προσπάθησε να χαλαρώσει το μυαλό της. Άνοιξε τη τσάντα και με χέρια που έτρεμαν έβγαλε ένα μισοτελειωμένο πακέτο με τσιγάρα. Έβγαλε ένα, το άναψε και περίμενε υπομονετικά το ταξί που είχε καλέσει πριν λίγο για να έρθει να την πάρει. Το μόνο που επιθυμούσε αυτή τη στιγμή ήταν να μπορούσε να κλάψει, να ξεσπάσει και να βγάλει από μέσα της όλη την πίκρα και τον θυμό. Μα δε μπορούσε, είχε στραγγίξει τόσο πολύ η ψυχή της που δεν της είχαν απομείνει πια δάκρυα. Σήμερα, αύριο, σίγουρα κάτι θα άλλαζε, το αισθανόταν και το πίστευε. Ήθελε να το πιστέψει. Το ταξί ήρθε, εκείνη έσβησε με μια βιαστική κίνηση το τσιγάρο που κρατούσε και επιβιβάστηκε. Από το ανοιχτό παράθυρο του αυτοκινήτου έμπαινε κρύος αέρας και τη δρόσιζε. Άκουσε τη φωνή του οδηγού.

«Δεσποινίς, μήπως κρύνετε; Θέλετε να κλείσω το παράθυρο;»

«Όχι, όχι, είμαι μια χαρά.» Του απάντησε εκείνη και βυθίστηκε ξανά στις σκέψεις της. Κάτι

Χωρίς όρια

Συντάχθηκε απο τον/την Άννα
Κυριακή, 29 Οκτώβριος 2017 18:17

θα άλλαζε δε μπορεί, ή σήμερα ή αύριο. Θα άλλαζε. Θα άλλαζε, άραγε; Έναν χρόνο τώρα ζούσε με αυτή την ελπίδα. Έναν ολόκληρο χρόνο έκανε υπομονή. Άλλες στη θέση της θα τα είχαν παρατήσει και θα είχαν φύγει μια ώρα αρχύτερα. Αυτή όμως όσο κι αν υπέφερε δεν άντεχε να τον εγκαταλείψει, παρόλο που εκείνος της έκανε σκωτσέζικο ντους με τα λόγια του και την τρέλαινε. Αυτή η αγάπη που του είχε ήταν δίχως όρια και υπέμενε τα πάντα. Ήταν τόσο απορροφημένη που ούτε κατάλαβε πότε έφτασε στον προορισμό της. Την έβγαλε απότομα από τις σκέψεις η φωνή του οδηγού.

«Δεσποινίς, φτάσαμε, δεσποινίς με ακούτε;»

«Αχ, ναι, χίλια συγγνώμη, είχα αφαιρεθεί»

«Τι σας οφείλω;»

« Πέντε ευρώ»

«Ορίστε, σας ευχαριστώ πολύ, καλό βράδυ» του είπε καθώς έκλεινε την πόρτα.

Ήταν σκοτεινά και αδυνατούσε να βρει τα κλειδιά του σπιτιού μέσα στο χάος που επικρατούσε στην τσάντα της. Κάποια στιγμή κατάφερε να τα εντοπίσει επιτέλους, αλλά πριν προλάβει να ξεκλειδώσει άκουσε έναν ήχο από το κινητό της. Το άνοιξε και είδε πως είχε μήνυμα. Ήταν από εκείνον. Της έγραφε: « Σου έχω ευχάριστα νέα. Σε περιμένω αύριο το πρωί από το σπίτι μου να μιλήσουμε, καληνύχτα, σ' αγαπώ!»

Χωρίς όρια

Συντάχθηκε απο τον/την Άννα
Κυριακή, 29 Οκτώβριος 2017 18:17

Δε μπορεί, δεν το πίστευε. Ίσως τελικά οι προσευχές της να έπιασαν, ας μην την ήταν όμως και υπερβολικά χαρούμενη. Του απάντησε: «έγινε, αύριο το πρωί θα είμαι εκεί. Καλό βράδυ. Κι εγώ σ' αγαπώ πολύ!» Άνοιξε την πόρτα και ανέβηκε τα σκαλιά με βιασύνη. Ίσως αύριο τελικά το όνειρό της να γινόταν επιτέλους πραγματικότητα.